

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

2:a årg.

Den 9 December 1900

Nr 11

Atergifvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: *Hjalmar Branting* (med I porträtt). *En hundraårig klubb* (med I illustration). *En kvinnokaraktär*. Ur lifvet. För HVAR 8 DAG. *Vadstena 500-års-jubileum*. För HVAR 8 DAG (med II illustrationer). *Den nye Vesterås biskopen* (med I porträtt). *Den nutida ryske officern. I*, (med II illustrationer). „*Nio och nittio*“. Af Richard Harding Davis. *Veckans porträttgalleri* (med 8 porträtt). *President Krüger i Paris* (med 2 illustrationer).

D. F. BONNIERS BOKTRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORG. 1900.

HJALMAR BRANTING.

Det fins ganska många konservativa arbetsgifvare, som dela de socialdemokratiska proletärernas uppfattning af Hjalmar Branting såsom en af de märkesmän i vårt offentliga lif, hvilka bäst försvara sin plats. Att han — målsmannen för en strömning, hvilken öppet sträfvar att bryta med den samhällsordning, som arbetsgifvarekonservatismen med lif och blod vill försvara — kunnat skapa sig en prestige af detta slag, har sin förklaring i den gåfvornas öfverlägsenhet och den ärliga och offervilliga idealism, som burit hans gening.

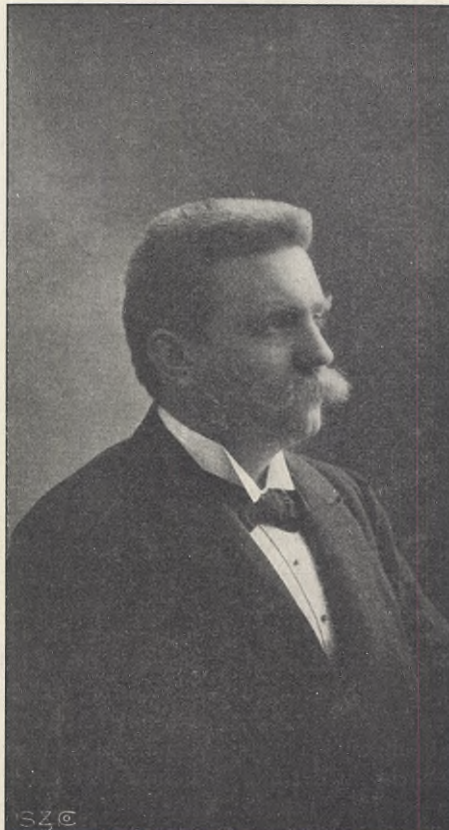
Det är visserligen sannt, att hans ställning som riksdagens ende socialist och det socialdemokratiska partiets erkände »ledare» ger honom en plattform inom kammaren, hvarifrån hans ord åhöras med en alldeles särskild — smått nyfiken — uppmärksamhet. Men om han icke varit den han är, skulle han icke kunnat riksdag efter riksdag — den senaste var hans fjärde — hålla detta intresse uppe. Kuriositetseffekten af ett socialistiskt riksdagstal skulle icke ha räckt till. När man fortfarande lyssnar till hans anföranden tystare än till de flesta andras, så beror det lika mycket på, att han är en af kammarens kunnigaste medlemmar, en af dess få värmande talare och en af dess slagfärdigaste debattörer. Han skulle ha gjort sig gällande den socialdemokratiska särställningen förutan med makten af sin personliga öfverlägsenhet.

Tack vare den har han varit själfskrifven som det

socialdemokratiska partiets höfding alltför den stund han slöt sig till rörelsen — när partiet växte ut, delades ledningen mellan honom och Axel Danielsson, som fick Sydsverige på sin lott — och hans personliga öfverlägsenhet ha Sveriges socialdemokrater också att rätt mycket tacka för det genombrott, som ägt rum i den allmänna uppfattningen af socialismens väsen och betydelse. Det

kan väl vara, att det är utvecklingens allmänna krafter, som framkallat detta, men Hjalmar Branting har dock jämte Axel Danielsson varit deras förnämsta medium.

Det var ondt om sådana bildade medier på den tid, då Branting slöt sig till socialismen. Rörelsen hade nyss förut under hån och löje hållit sitt intåg med August Palm som fanbärare. Det var just icke rekommenderande att vara socialist, så länge ordet var ungefär liktydigt med fantast. Och det måste ha fordrats ett ganska duktigt mod att bekänna socialistisk färg. Branting hade nyss hemkommit från utlandet, där han vid sidan af sina vetenskapliga studier följt den socialistiska rörelsens utveckling. Under sin akademitid hade han varit en intresserad deltagare i de sträfvanden, som vid 1880-talets början framträdde bland Upsala studenter och togo sitt varaktigaste uttryck i föreningen Verdandi, bland hvars stiftare han var. Nu lämnade han den fysisk-matematiska vetenskapen, som han ägnat sina fem universitetsår och gifvit de vackraste löften. Redan under sin skoltid hade han tjänst-

HJALMAR BRANTING.

gjort på Stockholms observatorium under ledning af astronomerna Gylden och Backlund och under de följande åren hade han fortsatt sina studier dels där och dels senare vid Pulkova (i Ryssland). Men de allmänna kulturella intressen, som alltid upptagit honom vid sidan af de vetenskapliga, fingo så småningom vädret öfver de senare. 1884 ingick han i den af K. P. Arnoldson uppsatta tidningen »Tiden», som till stor del genom hans äfven ekonomiska bestånd hölls uppe ett par år. Men »Tiden gick in i evigheten», och Branting flyttade sin verksamhet öfver till den nyuppsatta arbetartidningen »Socialdemokraten», hvars redaktör han sedan med ett kortare afbrott varit och fortfarande är. »Socialdemokraten» var från början en liten veckotidning, uppsatt och spridd af arbetarne själfva så godt som utan något kapital. Snart nog utvecklade den sig emellertid till daglig och efter att ha sysselsatt sig företrädesvis med den socialistiska framtidsstaten och den genaste vägen dit tog den fatt på de aktuella frågorna och började säga sin mening i de små och stora spörsmål som syssel-

sätta äfven den öfriga prässen. Dess utveckling återspeglar sålunda både i det ena och det andra hänseendet arbetarerörelsens egen. Och det har varit Hjalmar Brantings styrka, att hans egen utveckling så troget stämt öfverens med denna. Rörelsen har satt sitt märke på honom, och han sitt på rörelsen. De kulturella och ideella synpunkterna har det varit han och hans kamrater, som angifvit, och uppåt och utåt har det varit han, som säkrast behållit kontakten.

Det är ju möjligt att den svenska arbetarerörelsen utan Hjalmar Branting skulle ha haft samma styrka och samma fysionomi som den har. Men det är troligare, att den icke haft det. Och alldeles säkert är, att den varit sämre förstådd utom arbetarekretsarne än den nu är. Man må om socialismen ha hvilken mening som helst — räkna den som en välsignelse eller förbannelse — så bör man dock hålla dem räkning, som öppnat ens ögon för dess innebörd och hängifvet offrat sin lifsgärning i dess tjänst.

V-d S.

EN HUNDRAÅRIG KLUBB.

»Stora Sällskapet» i Stockholm har i dagarne kunnat fira sitt 100-årsjubileum. Den 2 december år 1800 — det var tämligen bistra tider då i vår hufvudstad, liksom i hela landet — sammanslöto sig åtskilliga af Stockholms mest ansedda borgare till en klubb, där man kunde få tillgång till litet af hvarje utöfver »lifvets nöd-torft» samt i lugn och ro diskutera dagens händelser, hvilka ju mestadels ej

voro af allra trefligaste slag. Bland dessa stiftare af sällskapet finner man sådana namn som Aspelin, Zethelius, Zethraus, Weylandt, Wahrendorff, Schwan, Scharp, Westman m. fl.

Stora Sällskapet, hvars fåtaliga medlemstal växlat mellan 400 och omkring 700, har visserligen under de hundra åren undergått en del förändringar, men det har kvar sin karaktär af sällskaplig inrättning med ett »program så vidsträckt att det inte blir något program alls». Dess politiska anstrykning har alldeles gått bort och likaså den i början

utpräglade köpmansprägel. Sällskapet är nu till sammansättningen nog så blandadt — men samt-

idigt mycket valdt, ty vid inballoteringen utöfvades en ganska stor stränghet.

»Säkerligen skall Sällskapet — skrifver en minnes-tecknare — få mottaga många lyckönskningar med anledning af sin för den respektabla åldern briljanta viggör och för sina insatser i hufvudstadens sociala lif. Vi veta

Foto. Ellquist.

STORA SÄLLSKAPETS HUS.

ju, att det skänkt trefnad åt gångna generationer, att vid sidan af stela köpmansfurstar och torra byråkrater skämtet, t. ex. i Svante Hedins person, därinom haft ett högkvarter. Vi glömma gärna, att skvallret tisslat och intrigerna tasslat i dess rum och korridorer. Sällskapet har i alla fall något storstads-mässigt öfver sig; med erfarenheterna från sin ett-hundraåriga tillvaro kan det äfven gagna, när Stockholm möter det 19:de århundradet och dess sannolika kraf på flera klubbar och klubbar af moder-nare art och lynne.»

EN KVINNOKARAKTÄR.

UR LIFVET. För HVAR 8 DAG.

»Jag skulle bedja frun att få flytta i höst.»

Hon stod framför sin matmor lång, stel, utan något som hälst uttryck i det bleka ansiktet, som vanligt. Hennes ålder kunde vara 20 år, och den kunde vara 40. För öfrigt var allt hos henne färglöst — från det ljusa, blacka håret och det lilla bleka fränkiga ansiktet, till de vattenblå ögonen med sina hvita ögonhår, hvilka ej tycktes observera något som hälst.

Majorskan rätade upp sin lilla fina, prydliga gestalt, lade ifrån sig sitt tapsseri, och betraktade henne med förvånade blickar.

»Hvad nu — hvarför vill Karin lämna mig i höst, efter så många år?»

»Jo, jag skulle gifta mig med Erik Andersson i Eketorpet.»

»Jaså — —! Nå, det var ju riktigt praktigt. Då får jag önska Karin all lycka — den duktigaste karlen i socknen, på det största torpet. Det blir ju ståtligt att bli Eketorpsmor.»

Och majorskan räckte vänligt handen åt sin tjänarinna. Denna fattade med försiktig vördnad sin matmors fina fingrar, och neg tafatt under det aningen om en rodnad uppsteg på hennes färglösa kinder.

»Bröllopet gör naturligtvis jag», fortsatte majorskan vänligt. »Och hvad Karin kan behöfva till sin utstyrsel, skola vi väl få ihop.»

Karin stod ett ögonblick stilla, betraktande majorskan liksom sökte hon uppfatta hennes mening, ett sätt hon alltid hade; så åter en tafatt nigning, och hon gick ut med sin vanliga, säfliga, något framåt lutande gång och de långa armarna sträckta framåt.

Sedan sin första ungdom hade hon tjänat hos majorskan, tyst, stilla, långsam, trogen och ordentlig. Oaktadt den bristande intelligensen i uttrycket, hade hon godt förstånd, och fattade klart hvad man önskade af henne. »Fästmän» och nöjen hade aldrig legat för henne. Vänner hade hon ej håller haft. Majorskans barn kallade henne »Moltke», »den store tigaren», som handlade utan att tala.

Och nu skulle denna, till det yttre så föga anslående person göra ett, efter sitt stånd »briljant parti». Det hedrade fästmannens omdöme; och man började rusta till bröllop medan de ljusa, långa sommardagarne blefvo allt kortare.

* * *

»Jag får säga frun att jag stannar allt kvar, och något bröllop blir ej af.»

Det var dagen innan brudparet skulle till pastorn för att taga ut lysning. Karin hade med sin vanliga lugna omsorg sytt och lagat i ordning sin lilla utstyrsel, och hela husbondefamiljen hade dragit sitt strå till stacken, så att den var ganska praktigt i linne, sängkläder, husgeråd m. m. Om tre veckor, på sista lysningsdagen, skulle bröllopet gå af stapeln — och nu stod hon där framför sin matmor stel och lugn, med sin vanliga uttryckslösa blick, och afgaf denna öfverraskande underrättelse.

»Men min bästa Karin, hvad vill detta säga?» Majorskan släppte af luter förvåning hela patienceleken i golfvet. »Ni skola ju taga ut lysning i morgon? Hvad har nu händt?»

Och hon blickade halft förskräckt upp i det bleka, lugna ansiktet.

»Jo — det är på det viset, att Tok-Fia kom hit i går kväll, och så — så — blir det inte af för mig.»

»Karin vill väl inte säga att Erik Andersson, som är en så hederlig och praktigt karl — —.»

»Ja, om hon är så hederlig, vet jag inte mera — och inte bryr jag mig om det håller — härvid darrade Karins röst en smula — »men jag har frågat honom, och han har icke nekat — och den som inte aktar en svagsint flickstackare — den kan jag aldrig taga till man — *aldrig!*»

Karins bleka ansikte blef ännu blekare, och ögonen med de hvita ögonhåren tycktes krypa in i sina hålor. Det låg något stenhårt öfver henne.

En stunds tystnad rädde, hvarunder majorskan sökte hämta sig efter sin öfverraskning, och finna ord för att, om möjligt, urskulda fästmannen och beveka fästmon till att åtminstone tänka på saken litet mera. Denna senare stod framför henne, tyst och sluten som vanligt. Den flyktiga sinnesörelsen tycktes åter försvunnen. Slutligen sade hon med sin vanliga, lugna, något hesa röst:

»Får jag stanna i höst?»

»Detta är ju förfärligt alltsammans, kära Karin — det är alltför sorgligt. Och jag kan intet göra för att hjälpa. Men tycker ändå att om Erik ångrar sitt felsteg, om han hjälper Tok-Fia, och uppför sig väl härefter, så kunde väl Karin förlåta honom, och taga honom till nåder igen.»

»*Aldrig!*»

»Men kära Karin, han är ej den förste som felat så.»

»*Aldrig!*»

»Nåja, — vi skola ej tala om saken mera nu, Hvad höstflyttningen angår, har jag redan antagit en annan, så det kan inte ändras.»

»Ja, då får jag söka på annat håll, och tacka för allt besvär majorskan gjort sig för min skull.»

Och Karin gick ut, säfligt och framåt lutad som vanligt.

* * *

Många, många höstflyttningar kommo och gingo efter den dagen. Majorskan satt vid sin afonbrasa i kabinettet och väntade på att lampan skulle tändas, för att kunna lägga sin patience. Hon hade åldrats betydligt, den fina, spänstiga gestalten var böjd, och mycket hade förändrats omkring henne. Men då dörren öppnades och hennes tjänarinna kom in med lampan, var det som om tiden stått stilla — ty, det var ju samma Karin med det färglösa ansiktet och den platta, något framåt lutande figuren — hon hade ej åldrats. »Moltke» var densamma hon alltid varit.

Efter ett års tjänande på ett annat ställe, hade hon återkommit till sin gamla matmor, och lugnt och stilla återupptagit sina plikter — tyst, trogen, ordentlig och pålitlig som förut.

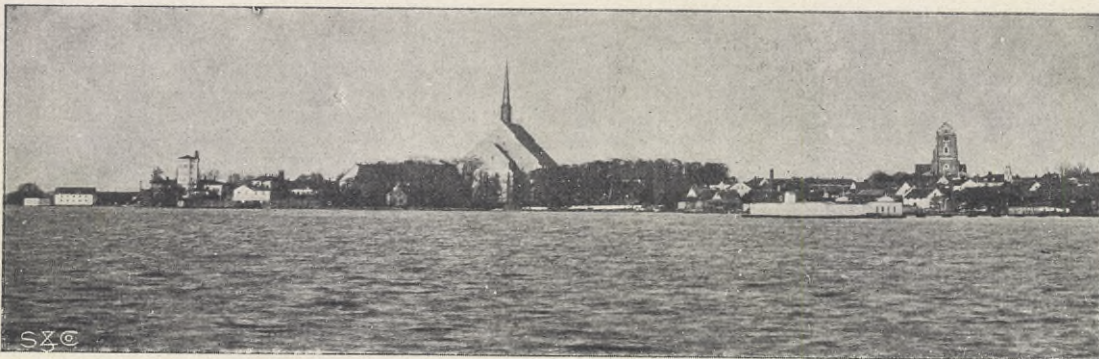
Tre gånger under de gångna åren hade Erik Andersson i Eketorpet kommit åter med böner om glömska och förlåtelse, och tre gånger hade hon stött honom tillbaka med samma obevekliga: *Aldrig* som första gången. I största hemlighet hade hon skickat sin linneutstyrsel till Tok-Fia.

Och hvad som under allt detta försiggick i den tysta, slutna kvinnans hjärta — det har ingen annan än hon själf någonsin vetat!

C. C.

VADSTENAS 500-ÅRS-JUBILEUM.

För HVAR 8 DAG. Fotografier af hoffotograf Swensson, Linköping.

VY AF VADSTENA. I midten klosterkyrkan.

MÅRTEN SKINNARES HUS.

I dessa dagar, den 8 december d. å., firar en af vårt lands äldre städer, *Vadstena*, det half-tusen-åriga minnet af den dag, då den först undfick stadsprivilegier.

Kring Vadstena vidt fräjdade kloster hade växt upp ett ej obetydande samhälle, fostradt och närdt af den lifliga samfärdsel, som uppstod till Sveriges första och främsta vallfarts-ort. Platsen blef då värd att äga och gaf anledning till täflan mellan de andlige och de värdslice herrarne. Tvisten slets af klostrets höga gynnarinna drottning Margareta till förmån för klostret 1399. Och den 8 december 1400 gaf samma drottning stadsprivilegier åt Vadstena, hvilket härmed inträdde i städernas rad.

Och i den raden var Vadstena på den tiden ingalunda den sista.

Hit strömmade i vallfart skaror af troende. Hit kommo en och hvar af Sveriges konungar och regenter allt ifrån Magnus Erikson till Gustaf II Adolf. Och ej blott för att förätta sin andakt och få aflat i S. Birgittas kyrka. Här drefs nog en god del af medeltidens konster och nordiska politik. Hit infördes från södra Europa, och härifrån spreds öfver Norden lärdom och odling — odling, ej blott andlig och vittet, utan

RÅDHUSET.

jämväl i rent sinnlig mening. Här samlades i en väldig boksamling tidens vetande. Och hade ej annat kommit emellan, hade här kanske formats hela nordens vittra språk—Birgittiner-svenskan. Här öfvades ock handa- och konstslöjd, »kloster-arbeten» och pänselns, mejselns, spadens, hammarens yrken.

Vadstena är — sades det nyss — kanske en af vårt lands minnesrikaste städer. Låtom oss blott uppräknat några af dess minnen.

Birgitta och hennes

NYA SPARBANKSHUSET, (Vid sidan Engelbrekshuset.)

VADSTENA SLOTT.

INRE SLOTTSPORTEN.

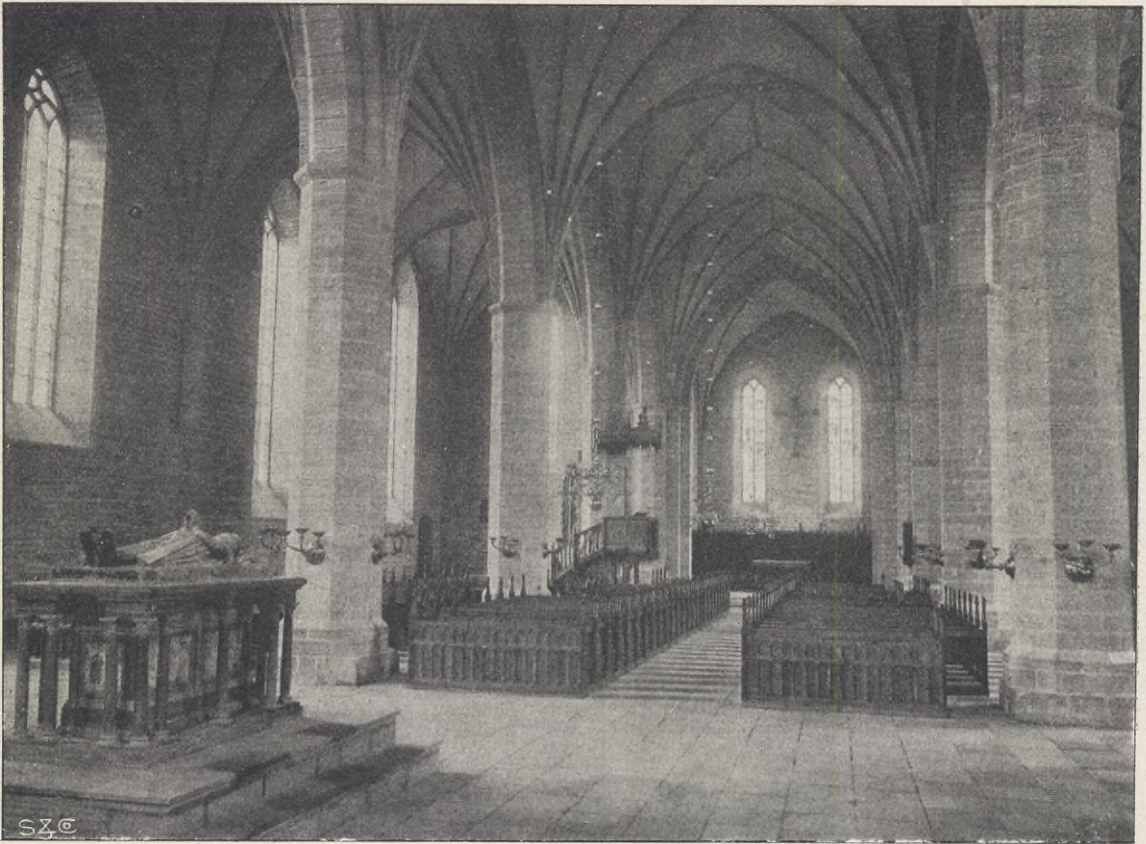
skapelse är det främsta. Men ej på långt när det enda.

Här vistades Nordens Margareta mest, då hon var i vårt land, och hon var klostersisters. Här blef hennes efterträdare Erik af Pommern myndig i Sverige. Här dog hans drottning, den älsklige Filippa af England. Hit kom Engelbrekt 1434 helt oväntadt till ett möte af tre biskopar och sexton värdslice herrar, grep en af de tredskande vid halsen och nödgade herrarne att uppsäga Erik af Pommern tro och lydnad. Här såg man först i en syn på marsken Karl Knutssons hufvud den krona, som tre gånger satt där och föll. Här upp-togs Kristofer af Bayern till broder. Här stod den ridderlige Tord Bondes bröllop, och här red-des snart därpå hans graf. Och ej var han den ende af Sveriges stormän, som här jordades. Hundratals af landets ädlaste män och kvinnor under medeltiden ha här funnit sin sista hvilostad.

Här förbereddes Brunkebergs slag. Härifrån spred sig i Östergötland resningen mot Kristian Tyrann. Här valdes Gustaf Vasa till riksföreståndare. Hans bröllop med Katarina Stenbock firades på det ny-byggda Vadstena slott. Där ertappade prins Erik sin syster den fagra Cecilia och gref Johan. På

DETALJ AF SLOTTET (RUNDEL).

KLOSTERKYRKAN.

samma slott bodde hertig Magnus, tungsint. I Vadstena planlades hertigarna Johans och Karls uppror mot deras broder konung Erik, och där nuptrades blodskippingarna.

Två gånger har Vadstena varit påtänkt till universitets-stad: af Johan III till en mot-skola mot Uppsala, och sedan till ett universitet för Götaland.

Hertig Johan, Johan III:s son, residerade på Vadstena slott. Och då var här Östergötlands hufvudstad.

Nu voro de goda dagarna till ända. Nu kom de gäckande ansatsernas tid.

FRÅN KLOSTERKYRKAN.

BIRGITTAS BÖNEKAMMARE (Sanctum Sanctorum).

Vadstena skulle bli ett 15- och 16 hundra-
talets Karlsborg, skulle bli Sveriges invalid-stad
(»Vadstena krigsmanshus»), dess »adeliga jungfru-
stift», ett fabrikscentrum i Jonas Alströmers anda
(kammarduksfabriken), dess socker-furnissör.

Allt detta har blifvit till intet.

Vadstena är det närmaste hvad det en gång
var. Det har nog ej blifvit stort mindre än for-
dom. Men samtida och nykomlingar hafva växt
den nu 500-åriga öfver hufvudet.

Och likväl — däri, att den gamla Birgittiner-
staden i mycket är hvad den en gång var — däri
ligger en tjuskraft, som lockar främlingen dit och
håller honom kvar, som fångslar dess egna barn
med underlig makt.

Den fagra Vättern och den bördiga trakten
äro de samma som på Margaretas tid. Och de
händelser, som här timat ha lämnat efter sig min-
nesmärken, som gifva ett egendomligt behag åt
den gamla staden och dess orege bundna medel-
tidsgator.

Vi vilja blott nämna: kloster-
kyrkan, nunneklostret, munkklostret,
Mårten Skinnares hus, biskopshuset,
Helgeandshuset, Engelbrektshuset och
Vadstena slott, det sist nämnda kanske
den vackraste af Vasa-borgarna, lika-
som Klosterkyrkan är den egendoms-
ligaste af vårt lands kyrkor och kanske
den vackraste till sitt inre.

Bland minnesmärken må äfven
räknas Vadstena hospital och Vad-
stenaspetsarne, troligen de mest kända,
då namnet Vadstena nämnes, men ej
på långt när de intressantaste och

ej håller vackraste. Båda stamma dock från
klostret.

Hvad staden nu är, därom är ej mycket att
säga. Den är dock, såsom ofvan visats, en af
Sveriges minnesrikaste städer, och den träder i
främsta ledet bland dem, som äro värda att ses
och kännas.

För tänkande, kännande sinnen har den allt-
jämt ett eget stilla, tjusande behag, såsom kanske
ingen annan ort i vårt land.

* * *

För anordnandet af de fästligheter med hvil-
ken jubiléet skulle värdigt firas har naturligtvis
en komité varit tillsatt. Jubileumsdagens fäst-
program hade följande utseende:

Kl. 8 f. m. ringning från kyrk-
tornet och revelj. Kl. 11,45 samling
af kårer och föreningar vid rådhuset
samt skolorna i sina lokaler, därifrån
aftågades till slottets borggård. Här
invigningsfäst med sång och tal
af borgmästare Kylander. Därpå fäst-
tåg till kyrkan och gudstjänst. Bes-
pisning af de fattiga. På aftonen
fäst å hotel Bellevue, illumination
och fyrverkeri

Länets höfding och biskopen i
stiftet deltaga i dagens firande.

BORGMÄSTARE J. E. KYLANDER.

DEN NYE VESTERÅSBISKOPEN.

Ärkebiskop Ekmans efterträ-
dare på biskopsstolen i Ve-
sterås blef innehafvaren af första
förslagsrummet kyrkoherden i
Gefle doktor *Nils Lövgren*.

Biskop Lövgren är värmlän-
ding, född i Kila 1852. Efter af-
lagd fil. lic.-examen blef han 1883
lektor i kristendom och grekiska
vid allmänna läroverket i Ume
och i kristendom och fil. prope-
dantik i Upsala 1885. Fyra år
därefter utnämndes han till kyrko-
herde i Gefle, hvilken befattning
han sedan dess innehaft. I den

s. k. dopstriden tog biskop L.,
som man torde erinra sig, lif-
ligt del och uppfördes redan
efter densamma å första förslags-
rummet till sin nuvarande bi-
skopsstol, under det det andra
innehades af hans företrädare.

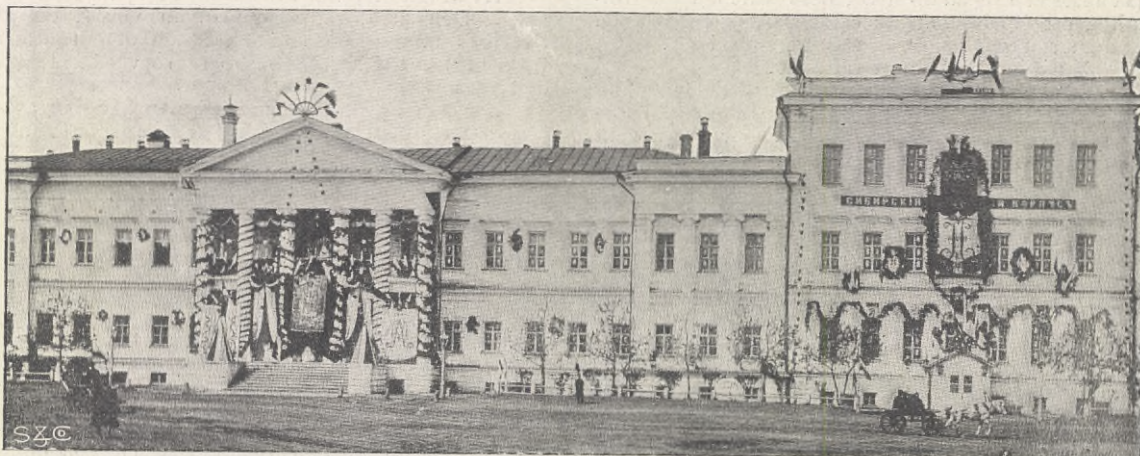
Biskop Lövgren prisas som
en välvillig och älskvärd person-
lighet. Sin omfattande huma-
nistiska, särskildt filosofiska, bild-
ning har han visat i såväl tal
som skrift. Vesteråsstiftet skall
med oförställd glädje hälsa sin
nye sympatiske öfverherde.

DEN NUTIDA RYSKE OFFICERN. I.

Af

OSWALD KUYLENSTIERN.

Efter unika fotografier tillhöriga Ryska Staten. Reproduktionsrätt för HVAR 8 DAG förmedlad genom A. Andersson, Paris.

KADETTKÅRENS SKOLBYGGNAD I OMSK, SIBIRIEN. Dekorerad med anledning af czarens födelsedag.

I dessa tider, då den ryske officern rätt ofta i turistens — eller sågfilarens — dräkt besöker vårt land, torde det för den svenska allmänheten vara af ett icke ringa intresse att känna huru denne officer uppfostras och utbildas samt hvilka de egenskaper äro, som i främsta rummet känneteckna honom.

Men äfven från en annan synpunkt är den ryske officern värd ett uppmärksamt studium från svensk sida. Vi hafva nämligen myc-

GRUPP AF LÄRARE OGH KADETTER. I midten en af storfurstarne.

ket att lära af det i det stora hela synnerligen praktiska sätt, på hvilket han utbildas. Den ryska officerskåren är ju den största i världen och den har, närmast på grund af förhållandena i Asien, en mera verkligt fältmässig karakter, än hvad fallet är annorstädes. Under den tid vi svenskar stodo på höjden af militär utbildning, som under Karl XII, då fingo vi tjäna som mönster för ryssarne. Förhållandet är nu i viss mån det motsatta. Nu är det vi som i detta afseende hafva många lärdomar att hämta från Ryssland.

1. Den ryske officerens första utbildning.

Man kan på olika vägar blifva officer i Ryssland.

En af dessa går genom kadettkårerna (*kadetskij kôrpus*). Dessa, som för närvarande uppgå till ett antal af 24, äro för-

LÄRARE-KOLLEGIUM.

DEN NUTIDA RYSKE OFFICERN

INSPEKTION.

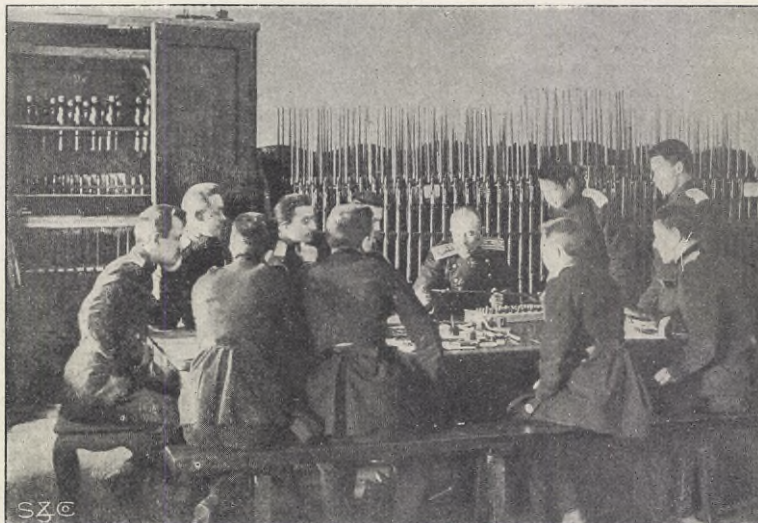
lagda till olika orter i Europa och Asiatiska Ryssland. Deras ändamål är i främsta rummet att lämna kostnadsfri uppfostran åt gossar, hvilkas fäder såsom militära eller civila tjänstemän gjort sig förtjänta af fäderneslandets minnesgoda tack-sambet.

Häri ligger tvifvelsutän en både vacker och riktig tanke. Så snart en rysk ämbetsman uppnått en viss grad kan han vara viss om att vid hans fränfalle staten väl drager försorg om hans omyndiga söners uppfostran. Det är på samma gång en mycket värdefull rekrytering, som den ryska officerskåren erhåller genom dessa till antalet omkring 11,000 frilevplatser vid kadettkårens.

Om en gosses far, farfar eller morfar tillhör eller tillhört någon af de tre högsta rangklasserna*, d. v. s. är eller varit generalfältmarskalk, general eller motsvarande rikskansler, »verkligt geheimeråd» eller geheimeråd, kan han på högsta

befallning utnämnas till page vid kejsarliga hofvet och inträder då i *kejsarliga pagekåren*, hvars 7 lägsta klasser motsvara kadettkårens 7 klasser och i hvars tvenne högsta klasser undervisningen motsvarar den i krigsskolorna.

I pagekåren finnas 6 platser afsedda för unga

LEKTION BETRÄFFANDE GEVÄRETS DELAR.

* Den af Peter den store införda ranglistan (tåbel o rångach), omfattar 14 rangklasser och gäller för samtliga militära och civila tjänstemän från och med fänrik och kollegieregistrator uppåt.

ÖFNINGAR I ETT FÄLTVERK.

finnar, men finnarne hafva dessutom, utan afseende å faderns stånd, tillträde till *Finska kadettkåren* i Fredrikshamn, där undervisning i allmänna ämnen äger rum på finska eller svenska, men i militära ämnen på ryska.

För de i Asiatiska Ryssland förlagda kadettkårerna gälla särskilda bestämmelser.

Så är *Sibiriska kadettkåren* i Omsk, från hvilken en del af våra bilder äro tagna, närmast afsedd för söner till officerare eller civila ämbetsmän af motsvarande rangklass, som tjäna eller tjänat i Turkestan eller Sibirien. Man söker härigenom skapa en i dessa trakter bofast rysk tjänstemannakast.

Dessa kadettkårer äro ordnade på samma sätt som engelska »boarding schools» och räkna ett elevantal emellan 300 och 500. Bland dessa finnes ett mindre antal betalande elever, enligt en uppgift för hela Ryssland uppgående endast till omkring 600.

Hvarje kadettkår omfattar 7 klasser. Efter aflagd inträdesexamen inträda eleverna i 1:sta klassen vid en ålder af 10—12 år.

I de 5 första klasserna meddelas undervisning efter en undervisningsplan liknande den för en vanlig realskola. De klassiska språken äro nämligen bannlysta. Af militära ämnen meddelas nära nog in-

tet annat än hvad som är nödvändigt för kadetter att känna beträffande honnörsgöring o. d. Däremot lägger man stor vikt på sådana ämnen som gymnastik (efter svenskt mönster) fäktning, simning, dans, sång, musik och slöjd.

Den uppfostringsmetod, som tillämpas vid dessa kadettskolor är synnerligen rationell.

I Ryssland har man för länge sedan funnit att bokligt vetande i och för sig icke får tillmätas för stor betydelse. Hvad officeren beträffar, anser man i Ryssland att han i främsta

GEVÄRSRENGÖRING.

skulle verka störande på den anda, som bör råda kamrater emellan. I själfva verket torde väl förklaringen vara den, att det ryska folklynnet har mycket liten benägenhet för idrott. Man ser ju ytterst sällan i Ryssland en officer till häst utom tjänsten.

FÖRBEREDANDE SKJUTÖFNINGAR.

rummet bör äga en stark och härdad kropp samt, genom uppfostran utvecklad beslutsamhet och energi.

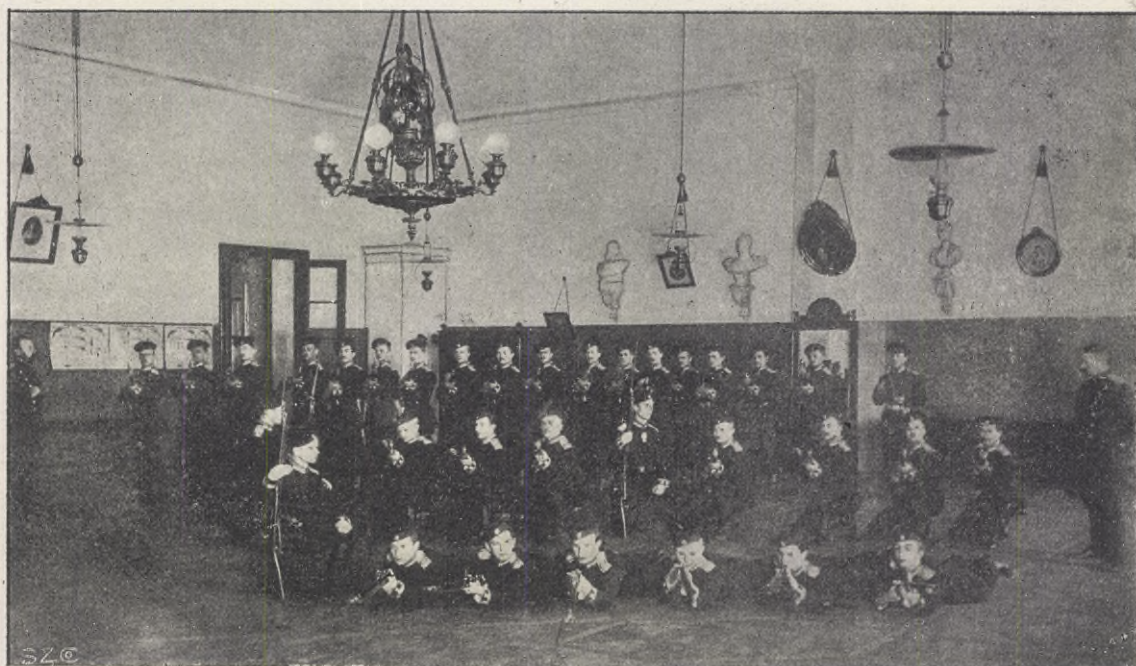
Man lägger därjämte stor vikt vid att han uppför sig i det allmänna lifvet såsom en elegant och väluppfostrad man. För teoretisk utbildning få dessa fordringar icke sättas tillbaka.

Sport i vår mening idkas icke vid de ryska kadettkårerna. Man anser i Ryssland att sporten leder till ensidig utveckling af vissa organ på de andras bekostnad, och att täflingar och pris

Vid de unga kadetternas fysiska uppfostran söker man emellertid, enligt ryska uppgifter i hufvudsaklig öfverensstämmelse med Lingska systemets principer, harmoniskt utveckla deras kroppar. Stor vikt lägger man vid *synsinnets* uppövande.

Först i sjette och sjunde klassen vidtaga egentligen de rent militära öfningarne.

Oberoende af klassindelningen indelas eleverna i ett växlande antal kompanier. Af de båda högsta klasserna bildas 1:sta kompaniet, som är fullt

EXERCIS INOMHUS.

militäriskt organiseradt. Underofficerare för det samma uttagas bland de äldre eleverna.

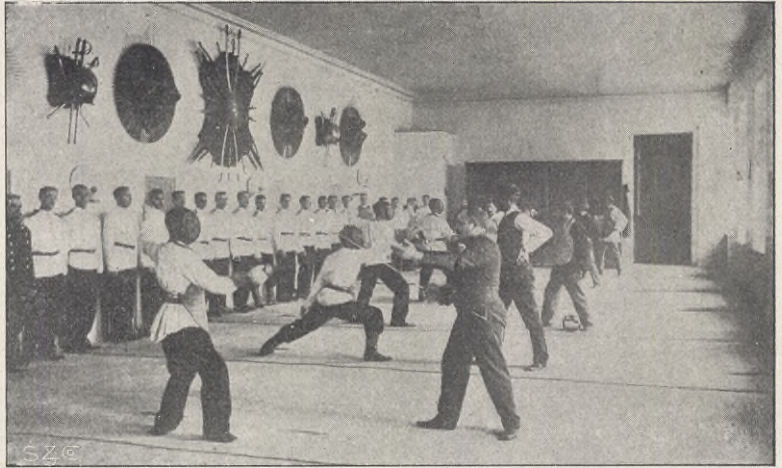
De öfriga kompanierna sakna militär organisation. De indelas i afdelningar med 25-35 elever i hvarje. Hvarje kompani har sin egen chef och sin särskilda förläggningsslokal.

Med undantag af vid gudstjänster, måltider, parader och dylika tillfällen komma eleverna från olika kompanier icke i beröring med hvarandra.

Våra bilder gifva en god föreställning om det yttre och inre af en kadettkårs byggnader, samt lämnar någon inblick i det sätt på hvilket en del öfningar anordnas m. m.

I regeln ledda af insiktsfulla män, med förmågan att med allvar och kraft para en faderlig välvilja, tillhöra dessa kadettkårer den ryska härens bästa institutioner.

I en kommande artikel är det vår afsikt att något närmare redogöra för undervisningen m. m.

FÄKTNING.

vid kadettkårerna samt för den fortsatta utbildningen vid krigsskolorna och motsvarande skolor. En tredje artikel skall ägnas åt den ryske officerens mest karaktäristiska egenskaper.

LOGEMENT.

Unge Harringford hade kommit till Monte Carlo i en helt annan sinnesstämning än han någonsin förut besökt platsen. Han hade anländt dit af samma orsak som ett såradt lejon eller en förgiftad råtta kryper undan i ett hörn för att vara ensam i dödsstunden. Han stod lutad mot en pelare i Kasinot med ryggen mot månlyset och ögonen blinkande af smärta för det skarpa ljuset ofvanför de gröna borden därinne. Han visste att det mycket snart skulle släckas, och eftersom han hade något att utträtta sedan, fixerade han det med pinsamt allvar, liksom en man, hvilken är dömd att dö, genom fönstergallret inväntar morgonens första grå dager.

Den besynnerliga förlamande känslan i hans hufvud och den gnagande smärtan mellan ögonbrynen, hvilken blifvit värre under de senaste tre veckorna, var mera förfärligt plågsam än någonsin förut. Hans nerver hade kastat af sig allt tvång och gjort uppror i bakhufvud och handleder och slet o och vred sig, som om de höllo på att rifva den uttröttade kroppen i stycken och göra sig fria.

Det sorgliga i hela situationen var, att pojken endast var en pojke med en mans sorgliga känedom om världen, och orsaken till allt var den att han haft aldeles för mycket hjärta och inte nog pengar för att bli en spelare med otur. Om han bara kunnat förlora besinningen i stället för sina pengar eller till och med om han behållit besinningen och vunnit, är det icke troligt att han skulle ha stått och väntat på att ljusen skulle släckas i Monte Carlo. Men han hade ej blott förlorat alla sina tillgångar, och mera därtill som han aldrig kunde godtgöra, utan han hade också förlorat annat som betydde mycket mera för honom nu än pengar, och hvilket icke kunde godtgöras eller återbetalas ens med den största procentareränta. Han hade förlorat ej blott rätten att sitta vid sin faders bord utan äfven att tänka på den flicka i Surrey, hvilkens hem låg näst intill hans eget och till hvilkens upplysta fönster i den norra flygeln han från sin terrass i parken blickat så oroligt upp under de där långa nätterna under hennes sjukdom. Och allt hvad han vunnit var att bli så beryktad, att han var en visa i hyggligt folks mun och kapplöpningssbanans och varietésalongernas hjälte. Han var inte längre »Unge Harringford, äldste son till Harringfordarne i Surrey», utan »Goodwood-stollen», hvilken lyckan gjort sin kur men sedan hänat, gäckat och slängt åt sidan.

När han såg tillbaka på det nu och erinrade sig själf sådan han var då, föreföll det honom som om han betraktat en helt och hållet annan person — en pojke som det var honom en fröjd att tänka på, med stark, sund ärelystnad och goda böjelser. Han lät minnena passera revy utan rörelse, där han stod och stirrade på ljusen inne i Kasinot, så klart som det var honom möjligt i hans nuvarande sorgliga ställning. Och slutet hade börjat med den olycksaliga löpningen om Goodwood-pokalen, som lord Nortons »Siren» vann. Han hade sett henne tränas i tre månader och vid löpningen satt ut allt hvad han kunde komma öfver på »Siren». Dagen därpå talade tidningarne bara om den unge man, som ensam af alla vunnit en förmögenhet, många tusentals pund, sade de, ty han fick sextio tillbaka för hvarje pund han satt upp. Och han kom ihåg, hur de ritade af honom

i babydräkt med pokalen i famnen eller i Eton-jacka och huru alla föraktligt eller beundrande talade om honom som »Goodwood-stollen».

Han brydde sig ej om att fortsätta sina tankar vidare: att erinra sig hur tillintetgjord hans fader blef, hvilkens stolthet var sårad och hvilkens förhoppningar korsades af denna simpla spelvinst, eller hur han förebrädde och bannade honom, tills pojken blef desperat och återvände till löpningsgarne, där han var en celeber person och en kung.

Råsten är en mycket alldaglig historia. Allt större tur till en början, dagar då han inte kunde förlora, dagar då han åkte tillbaka till fullsatta vårdshus, halfkväfd af dam, solbränd och med upprifna nerver, till en stojande supé med baccarat och sedan några timmars sömn, fylld af kort, hästar, människomassor och sandmoln . . . Så kom förändringen och därmed uppvaknandet till besinning; besöken hos procentarne och vännernas affall, hvilka aldrig varit hans vänner, men hvilka han trots åtminstone tyckt om honom, om också han aldrig tyckt om dem; och sedan skulder och mera skulder, och upplåning af pengar för att betala än här än där, och hotelser om utmätning — och under allt detta denna längtan efter fälten och dammarne i Surrey och vägen genom parken dit hon bodde. Denna längtan blef så stark, att han skref till sin far, men fick helt kort till svar att han, som skulle ha hållit familjens namn uppe, hade släpat det i kapplöpningssbanans smuts och på egen önskan bytt ut det mot »Pojkstollen» — och brytningen kunde ej omintetgöras.

Därpå kom den där besynnerliga känslan, och han undrade hvarför han ej kunde äta och hvarför han genomfors af rysningar till och med när rummet var varmt eller solen sken. Han anfölls af en ohyggelig fruktan att hans förstånd började svika i följd af allt detta bråk och vanäran. Han började vakta på sig själf och lägga märke till hvad han sade och upprepa det, för att se efter om det var förnuft i det, samt fråga sig själf hvarför och åt hvad han skrattade . . . Det var ej fråga om det vore eller inte vore feigt. Det var helt enkelt en nödvändighet. Det måste taga ett slut. Han måste ha hvila och sömn och frid igen. Han hade i lyckans sorglösa dagar brukat skryta, att om han genom någon möjlighet skulle förlora sina pänningar, så skulle han sätta sig på kuskbocken eller emigrera till kolonierna eller taga värfning. På den tiden kunde han inte tåla folk, som inte kunde lefva trots en motgång, hvilka påträffades med ett hål i hufvudet och hvilka familjer bad de artiga vännerna tro att en man, som var van att handskas med skjutvapen från sin skoltid, hade försökt att ladda en revolver med mynningen riktad mot sin panna. Han hade uttryckt ett finkänsligt förakt för dessa personer då, men nu hade han glömt allt det där och tänkte endast på den lisa det skulle medföra och ej på huru andra skulle lida af det. Om han verkligen tänkte därpå, så var det endast för att komma till den slutsatsen, att de skulle förstå honom och vara glada för att hans lidande och fruktan var öfver.

Därpå planerade han en storartad *coup*, som skulle sätta honom i stånd att betala alla skulder och gifva honom ett andra tillfälle att komma som bönfallande till fadershuset. Om det nu sloge fel, måste han genast göra slut på den där besynnerliga känslan i hufvudet. »Grand Prix» och den engelske hästen utgjorde denna slutliga *coup*. På

den berodde allting — återkomsten af hans tillgångar, försoningen med fadern och möjligheten att få återse henne. Det var en mycket het dag, kom han ihåg, och mycket klart. Löpningen började och han tittade genom sin kikare efter den engelske hästen i téten men kunde inte finna den, och fransmannen bredvid honom ropade »Frou-Frou!» när Frou-Frou passerade målet. Han sänkte kikaren långsamt och skruvade ihop den mycket försiktigt, innan han lade den tillbaka i fodralet. Därpå vände han sig om och såg sig omkring. Två fransmän, som vunnit hundra francs tillsammans, hoppade och dansade bredvid honom. Han kom ihåg att han undrade hvarför de inte talade engelska. Därpå förbyttes solskenet till ett gult, smutsigt skimmer, som om ett kalciumljus blifvit gjutet öfver glas och färger och han trängde sig fram till sin vagn, tungt stödd på sin betjänts arm, och åkte långsamt tillbaka till Paris. . . .

Han hade utvalt Monte Carlo till skådeplats för handlingen, därför att det var mer än något annat ställe olikt hans hembygd och på grund af en händelse som inträffat en sommarkväll då han gått öfver grasmattan från Kasinot till hotellet jämte ett sällskap glada unga män och kvinnor. De hade stött på någonting under en buske, hvilket de togo för en hund eller en sofvande människa, och en af herrarne hade stigit fram och vidrört det med foten men därpå häftigt vändt sig om och sagt: »Laga att flickorna komma häri-från!» Under det att några fingor i väg de förskräckta och nyfikna fruntimren, hade han och de andra lyftat upp kroppen och funno det vara en ung ryss, hvilken de sett förlora med en genomgående otur vid spelbordet. Där spårades ej någon lidelse i hans ansikte nu och hans dräkt var i oklanderlig ordning. Endast en svart fläck på skjortbröset utvisade hvar krutet svedt linnat. Det hade gjort ett starkt intryck på honom då, ty han stod på höjden af lycka omgifven af masstals krypande vänner och ett följe »vasaller» i hälarne. Och nu när han fann sig aldeles ensam och öfvergifven äfven af dessa sorgliga följeslagare, såg han ingen annan utväg att blifva af med smärtan i sin hjärna än att göra slut på allt och han utvalde denna plats bland alla andra såsom den mest lämpliga att dö på.

Sedan hans papper och handlingar blifvit öfverlämnade till hans *homme d'affaires*, lämnade han Paris med första tåget till Monte Carlo, sittande vid waggonfönstret och trummande så nervöst på fönsterbrädet med sin ring, att den gamle herrn i andra ändan af kupén började rynka på pannan. Men Harringford såg hvarken honom eller träden och fälten som de ilade förbi, och först när Walters, betjänten, kom och sade »Det är här herrn skall stiga ut», kände han igen den gula stationen och de stora hotellen på kullen ofvanför. Klockan var half tolf och ljusen i Kasinot brunno ännu klart. Han undrade, om han skulle ha tid att gå öfver till hotellet och skriva ett bref till sin far och till henne. Efter en stunds pinsam öfverläggning kom han till den slutsats att han inte skulle hinna det. Det var ingenting att tillägga som de icke redan visste om eller som de icke skulle förstå. Men detta erinrade honom om, att hvad de hade skrivit till honom genast måste förstöras, innan någon främling kunde fordra rätt att läsa det. Han tog upp sina bref ur fickan och såg noga öfver dem. Det var en högst obehaglig lektyr. De tycktes alla röra sig om panningar.

Hvart och ett af dem förorsakade honom

smärta. Ett var det sista brevet, som han erhållit från sin fader just innan han lämnade Paris, och ehuru han kunde det utantill läste han det omigen för sista gången. Att det kom för sent, att det bad om hvad han nu visste vara omöjligt, gjorde honom nu ej så mycket, men att det erbjöd fred och ett välkommen hem gjorde allt desto förfärligare.

»Jag har tagit detta steg på uppmaning af unge Hargraves, den nye kyrkoherden», skref hans fader, »ehuru han endast var ett verktyg i Försynens hand. Han visade mig det felaktiga i mitt beteende mot dig och bevisade för mig att min plikt och mitt hjärtas böjelse hade samma mål. Han läste i morgse historien om den förlorade sonen och jag åhörde den utan någon förstäelse af tillämpligheten, tills han kom till den värs som talar om hur fadern kom till sin son, »när han ännu var långt borta». Han fick se honom, heter det, »när han ännu var långt borta och skyndade honom till mötes». Han väntade icke tills sonen skulle bulta på porten och be att bli insläppt, utan gick ut för att möta honom och tog honom i famnen och förde honom tillbaka hem. Min gosse, min son, det synes mig som om du aldrig varit så långt borta från mig som just nu, som om du aldrig varit så vidt skild från mig i afseende å alla tankar och intressen. Det är till och med värre än om vi vore obekanta, ty du tror att min hand är lyftad emot dig, att jag har stängt dörren till detta hem för dig och kört bort dig. Men hvad jag gjort dig ber jag dig förlåta, och jag ber dig glömma hvad jag kan ha sagt förut och endast tänka på hvad jag säger nu. Dina bröder äro bra pojkar och hafva varit goda söner, och Gud vet hur tacksam jag är för sådana söner och tacksam mot dem för de uppfört sig som de gjort.

»Men, min gosse, min förstfödde, min lille Cecil, de kunna aldrig bli för mig hvad du varit. Jag kan aldrig känna för dem hvad jag känner för dig. Nio och nittio hafva vandrat på bergen och hafva aldrig blifvit frästade och aldrig lämnat sina hem vare sig i ondo eller godo. Men du, Cecil, du är, fastän du kommit mitt hjärta att värka tills jag trodde och äfven hoppades att det skulle upphöra att slå, och fastän du vållat mig många många nätter utan sömn, ännu kärare för mig än någonting annat i denna världen. Du är kött af mitt kött och ben af mina ben och jag kan icke uthärda att lefva utan dig. Jag kan icke få ro eller någonsin hoppas på ro, om icke du kommer till mig, om jag icke får se ditt ansikte och trycka dig till mig och höra ditt skratt i salarne. Vänd åter till mig, Cecil. Till Harringford och till dem, som du känner bäst och hvilka veta hvad godt som finnes hos dig och därför älska dig. Jag kan endast ha några få år kvar och sedan skall du taga min plats och uppehålla mitt namn. Jag skall icke mycket längre vara i vägen för dig. Men, min gosse, medan jag är här så kom till mig och gör mig lycklig för återstoden af mitt lif. Det finnes andra som behöfva dig, Cecil. Du vet hvem jag menar. Jag träffade henne senast i går och hon frågade efter dig med ett glänsande förakt för hvad de närvarande kunde tro, som om hon trotsade mig eller dem att säga eller ens tänka något ofördelaktigt om dig. Du kan icke hålla dig borta från oss längre. . . . Säkert inte. Du kommer tillbaka och gör oss lyckliga för vår återstående lifstid. — — —

(Forts.)

VECKANS PORTRÄTT-GALLERI

FÖDELSEDAGAR.

A. O. ELIOT.

Den 1 december fyllde polismästaren i Göteborg *A. O. Elliot* 60 år.

Polischefen i en så stor stad som rikets andra har en befattning, hvilken af sin man kräver särskildt solida egenskaper. Den ansvarsfulla posten har polismästare Elliot visat sig så vuxen, att han i hög grad förvärfvat sig medborgarnes tacksamma aktning och hela sin kärs tillgifvenhet — tvenne fakta, hvarpå han på 60-årsdagen fick röna många bevis.

Chefen i södra väg- och vattenbyggnadsdistriktet major *C. P. W. Gagner* i Halmstad fyllde den 29 november 65 år. Den högt äktade distriktschefen, som innevarande år afgår från denna sin sedan 1887 innehafta befattning, fick på sin födelsedag mottaga en värdefull gåfva som ett värdsamt tack från distriktets tjugo järnbanor. Hur major Gagner förstätt att af alla göra sig afhållan och värderad, fick han äfven genom en mängd enskilda lyckönskningar erfara.

C. P. W. GAGNER.

K. BRUNDELL.

Den 25 november fyllde föreståndarinnan för Elementarläroverket för flickor i Sundsvall fröken *Karin Brundell* 50 år. Den dugliga uppfostrarinnan, som sedan år 1883 troget arbetat på denna ansvarsfulla post blef nämnda dag föremål för offentlig och privat hyllning från när och fjärran. På morgonen uppväktades hon i skolans fästligt prydda högtids-sal af läroverkets styrelse, lärare, lärarinnor och lärjungar. På e. m. gafs å Hotel Knaust subskriberad fästmiddag för jubilarerna af ett 70-tal af samhällets framstående personligheter, hvilka det var synnerligen kärt att få uttrycka sin tack och sina välgångsönskningar till den värderade hedersgästen.

Den 27 november fyllde f. d. urfabrikören *Lars Sandgren* i Stockholm 80 år. Fabrikör S., som åtnjuter bästa hälsa och bär ären med heder, är hedersledamot i Urmakaresocieteten i Stockholm och har äfven innehaft andra om stor aktning vittnande förtroendeuppdrag. Hr S. har ock varit en af de för skarpskyttesaken lifligast verksamma stockholmarne. På födelsedagen fick den vördade äldringen bl. a. af nämnda societet mottaga ett prydligt täxtadt diplom med dess lyckönskningar.

L. P. HAGLUND.

L. SANDGREN.

Häromdagen fyllde en af Göteborgs äldre mera bekante invånare, hotellägaren *L. P. Haglund* 75 år. Hr Haglund var som bekant länge ägare af de båda stora hotellen »Grand Hôtel Haglund» och »Göta Källare», hvilkas goda rykte han grundade och förstod att präktigt vidmakthålla. Den krye äldringen har nu dragit sig tillbaka från affärerna, men tager lifligt del af dagens händelser — som man kan väl förstå af en person, van vid ett så rörligt och umgängesrikt lif.

UTNÄMNING.

Staden Arboga har fått sig en ny borgmästare utnämnd, rådmannen i Varberg, v. häradshöfding *Fredrik Christian Sörensen*. Borgmästare S. är född i Lund 1864, aflade hof-rättsexamen 1889, blef vice häradshöfding 1892 och rådmän i Varberg 1894. På sin nya verkningsplats kommer borgmästare Sörensen säkerligen att förvärfva sig samma anseende och sympati som kommit honom till del i Varberg.

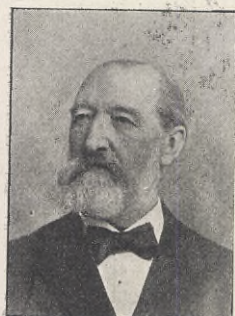
F. C. SÖRENSEN.

DÖDSFALL.

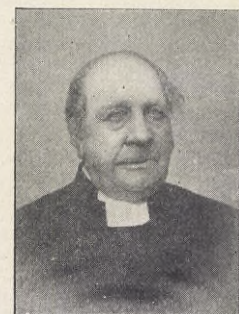
Den 19 nov. afled i Stockholm fabrikören *Carl Gustaf Collin* i en ålder af 70 år. Collin var en af Stockholms mera bekanta borgare. Mycket skicklig i sitt fack som optisk, matematisk och meteorologisk instrumentmakare tog han äfven på sin tid liflig del i skarpskytterörelsen. Utom af närmaste sörjes den bortgångne af en krets uppriktiga vänner, som lärt att skatta hans redbara väsen.

Seniorn bland Växiö stifts präster kyrkoherden i Ryssby *Pehr Magnus Bergström* slutade den 25 november sina dagar i en ålder af nära 90 år.

Den nu i hvilan ingångne gamle hade varit kyrkoherde i Ryssby sedan 1872. Han hade ock, med undantag af de senaste åren, kunnat glädja sig åt bästa hälsa och full arbets-kraft. B. var en förnöjsam och flärdlös man, som under sin långa arbetsdag i kyrkans tjänst gjorde sig värderad för tillmötesgående, godmodighet och samvetsgrann pliktutöfning.

C. G. COLLIN.

P. M. BERGSTRÖM.

PRESIDENT KRÜGER I PARIS.

FRÅN VÅR KORRESPONDENT. Fotografier för HVAR 8 DAG.

PRESIDENT KRUGER ÅKER FRÅN BANGÅRDEN.

Onkel Paul har nu börjat sin diplomatiska rundresa till kontinentens hufvudstäder och att börja med mottagits i Paris af pre-ident Loubet samt franska regeringen. Det officiella mottagandet har naturligtvis haft en reserverad prägel; det ligger i förhållandenas natur. Så mycket hjärtligare är däremot det mottagande, Krüger rönt af befolkningen, hvilken icke är bunden af samma diplomatiska hänsyn. De stormande ovationer, för hvilka den gamle boerpresidenten varit föremål i Marseille, Lyon, Dijon och senast i Paris, trotsa all beskrifning. Det har varit en nationell hänryckning, hvartill Paris icke sett maken sedan rysk-franska alliansens jubeldagar, och hvilken för första gången efter »affären» förenat alla fransmän i en enda mäktig demonstration. Större i motgångens dagar än i medgångens, har den gamle presidenten genom sin hållning och det sätt, hvarpå han bär sina och sitt folks olyckor, kanske också förtjänat denna hyllning.

Dagens två bilder äro tagna för HVAR 8 DAGS räkning af fotografen Gerschell. Den ena visar Krügers färd genom Paris gator från Lyonbangården till hôtél Scribe. Vid hans sida sitter presidenten i departementet Seines generalråd, Cherioux. Den andra bilden visar hotellet, där Krüger bebodde tredje våningen, och hvilket under hela hans vistelse i Paris var omgifvet af en människomassa, som nästan oafbrutet acklamerade honom. En stark bevakning af polis och municipalgarde omgaf ständigt hotellet för att hindra massan att inkränka det i sin entusiasm för Krüger.

Ralph.

PRESIDENT KRÜGER HYLLAS.

Å balkongen till 3:dje våningen synes presidenten med sina barnbarn.